לצאת מהמשרדים

בסוד ש"ס

מאת שאול שיר

הפוליטיקאים, בדרך כלל, יודעים לרוב יפה לעצמם בכל עניין שהוא. באיחור אבל לא מאוחר מדי, הם העבירו חוק בכנסת האחר את בכירי המשלבות לכוון כי"רקטורים בחברות ממשלתיות וכיו"ב. חברי הכנסת חושדים ובינו, כי אם חוק שכזה לא יעזקר – הם יהיו נתונים למחיאה מתמדת של חברי מרכז המשלבה ולפני כחדרת שרים יתחיל מיקח ומכר מבזה על כל התנהלות של החברות הממשלתיות. מה שהם שכחו לעשות באותו מעמד זה, להוסיף סעיף המגביל מאד את חברי המרכז למלא תפקיד־משנה בשורות הממשלה, שברשאם עומדים שרים חברי משלבות. מסתבר, כי לחברי מרכז הפוליטי לא קמן וכל מי שיש לו אצבע במרכז המשלבה, או שלאחיו ואחותו יש אצבע כזאת, הוא רואה עצמו מועמד לעמוד גם בראש קמ"ג (ראש־קיר בירמנגם). אבל זה כמף קטן ורבים רואים עצמם מועמדים לכל רבר בשורות התיכון והתרבות ולכל התפקיד אפשרי בשורות התעבורה והאנרגיה.

האמן, נמבר הרב יצחק לוי לכתן כשר התעבורה והאנרגיה, והתחלו חברי מרכז ורקוביהם לעלות לרגל למשרד התעבורה שבבניין "כלל" בירושלים. אשר על כן, המפשחת בלישכת השר לוירת תפשים משעות הבוקר המוקרמות, ולקרות משעה שהשכוזר מנעגע בכרכבלות. למשל הירימה, גם אל לישכתו של המנכ"ל המיתר, בנבי רל, במשרד התיכון והתרבות, וודאות הנהעות ויש כ"ה מועמרים לכל משרה אפשרית.

לעתים נכנסים "המועמרים" בלוהות ללשכת השר, כרי לוותר, שאת מה שהם מיצים לעצמם הוא לא יציע רע בחיפרים לוולתם, והפקירות והתיקות ביניהם מגוממת מאר, אבל, לאוס לאוס מאבוות את העצבים. ישנו פעיל מרכזי בירושלים, שאינו מועמר לשום רבר והמשרד הפך לו למקום בילוי, נכנס ויוצא, נכנס וויבא, כנראה שהחמבן שם הוא באחו גבוה יותר מאשר במשרר ליד תחנת המוניות...

כי שכניר את הרב יצחק לוי יודע, כי אין בעל טכלנות גרול ממנו ותמיר מרבר בנחת עם כל ארם. תכונות אלו הן עזה וחוקה בעוכרינו, מפני שכל "המועמרים" אינם מבינים שאין להם מה לעשות שם ושאין להם מה למרר להחפשר משפחותיהם הנכחיות.

רצה הגורל וחברו הטוב של שר התעבורה והאנרגיה, שאול יהלום, נבחר לעמור בראש וערת תוכה חוץ ומשפט של הכנסת. יהיה זה רק טבעי שהוא יישים כתף לחבר כצרה ויתקן את העוקים בהתאם. המסיבים מיניהם של חברי מרכז לנזבים כלשהם. אין ספק שבעתיר זה יטחלם גם לו. עוד שיתעקו הצוק, נא להוסיף עוד כמה ביסאות ליד לשכות השרים. בכל האת אנשים באים מרוצים.

שר התעבורה והאנרגיה, נתון עתה כל כולו בטלחמה בתאונות הרכים והוא מתכוון להסביע את תוצאו היחירני למניעת הקטל ברכים בשבועות הקרובים. והא יהמוך כל אבן וייעשם עם כל ארם בעל רעיונות אופטימיים, עד שיעמרו את הנוסחה שתצמצם את התאונות הרכים באחוז משמעותי.

בפעם הרביעית בית הדין הרבני נכנס ללחץ

מרובר במשפחה חסירית, שניהסים בין הבעל לבין האשה עלו על שרטון ובשלב מסויים יצא הבעל לאה"ב, כרי שלא ניתן יהיה להזיב אותו בתשלום מזונות במערכים קבועים ובסכומים קבועים. משלא נענה להמצרות לתת לאשתו בן ולהתגרש בהזמנתה

ומזונות הילרים, החליט בית הרין בתל־אביב להפעיל עליו לחץ מרנן. וכן, משאותר מקום הימצאו, נתבקר לו, כי לא יוכל להמשלל בשלוחה באותם בתי כנסת הסמוכים למקום מגוריו החרש. לא בשבת ולא בחול. בסופם של האמצעים מצר־ריבי בית הרין, נאות הבעל לתת לאשתו גם פיסורין ממקום משכנו בני־יורק והרשנה גם הבנה בעניין השלום המזוברת. המשפר נקרא לכתוב את הגט כרת וכרין, הבעל חתם והשליח יצא לרחך את הגט הנהוג. משעייינו היריינים בגט, מצאו בו שגיאה של פי הסילה לא ניתן היה להמציא בו גט היתר והבעל נתבקש לשלוח גט חרש. שוב נקרא המופר ושוב נקראו הערים ושוב יצא השליח וגם בפעם השניה נמצא פסול חמור בגט ופם כל בעיות של היריינים לא נמצאה קלה שאפשר להסתמך עליה ולפסוק כי הגט הינו כשר. ואז נשלח גט בפעם השלישית והרי לא ואמינו גם בו נמצא פסול היריינים לא ירעו למה רוממים השפיים, שהרי כל הניסיונות בעבר להביא לשלוס־בית – כשלו. בפעם הרביעית נמצא פסול אחר, אם כי לא בגט עצמו, והריינים נכנסו ללחץ הנוסף ושבוע לכל הפחות, שבית הרין שלום יחתר לא יעסוק בכני הזוג האלה.

מוטי זיסר שומר על התרשומת

בעוד ראש המפר"ל, ובולון ומר, הבוחר לראש הממשלה הפיתני, בנימין נתניהו, כי המפר"ל תתמוך

בו מתוך לממשלה זאת על רקע התיק השני שהוצע לה, שלא לפי כבודה וסירת תמיכתה בו – בנתניהו – להראות הממשלה, נעשה ניסיון מאחורי הקלעים לגשר על־פני הפערים. ניסיון שעלה יפה. לאיש הזוק של נתניהו, "איזוק" ליהרמן וחבור, כי כל הבעיה סוכה שתתגבש עם איש העסקים הבינלאומי, מוטי זיסר, תתקבל קירוב ולוחצי על ראש הממר"ל.

לאחר כמה ריקות של "משוקי כבוד", נאות ליהרמן לררת לתל־אביב ולהיפגש עם מוטי זיסר בשערי "מרכז שליטה". זיסר במנגנון הישיר חסר העבנות, מצא חן בעיני ליהרמן וכן להיפך והשניים הגיעו לכלל הבנה על מסירת תיק התעבורה והאנרגיה למפר"ל. במעמר זה ניתנה גם הקיפה כך שהליכות, או יותר נכון ליהרמן ותנועתו לא יזוזו כחם מה"נתינה" הזאת, יהיו הנסיבות אשר יהיו.

(מאחר יותר הסכים מגן ראש הממשלה ושר התיכון והתרבות, ובולון הפר לוותר על רבבת ישראל לטובת התיק החלך ובבנה בשביל אריאל שרון).

בתום שיחתו עם "איזוק" ליהרמן, כתב זיסר "תרשומת" מהשיחה, כרי שאם ח"ו יתעוררו בעיות יקראו ליהרמן לעמוד בסיכום ובהקיפה הנ"ל.

בינתיים מסרבים כל השרים המתבקשים לגרב נתנה ממשרריהם לתיק התשתית הלאומית לעשות את ושמעתי כבר קולות נאנחי, הפלג החסיר של יהרות והתרב, כי אם יילקח "מנהל מקרקעי ישראל" ממשרר השיכון, היא עלולה להחליש על פרישה מהקואליציה ותמיכה בה מבחוץ.

חייבת האמת להיאמר, כי בקבוצת המסרבים של אריאל שרון, קיימת אכזנה קשה מ"אגרות ישראל", משום שציפו ממנה ליותר ולהאלית כלפי אריאל שרון. כבר צריך, כי עוכן סירב להתקרב לתיק השיכון המוחלב, משום שהוא ירע שביתנה הכסחר, או משום הזיזה להכשחה לאגרי"ם שמשרריה הזה "יסמר לה. מרמזים שמשעתי השבוע, והיתה כנראה מעין הכנה בין אישים מסריימים ב"אגרות ישראל" לבין אריאל שרון, כי הוא יאבק למענם בעניין תיק השיכון ולעמת זאת הם "יפגינו שריריים", כרי שהוא יקבל את תיק התעבר.

משהו בדוגמה להסכם שהושג בין אריאל שרון לדוד לוי. אריאל שרון מסרב לוחר על התיק שלו או על אגר"י וב"אגרות" מעמירים "פני עד שלא ירעו להם על מה למחר להתפסר מפשרותיהם הנכחיות.

רצה הגורל וחברו הטוב של שר התעבורה והאנרגיה, שאול יהלום, נבחר לעמור בראש וערת תוכה חוץ ומשפט של הכנסת. יהיה זה רק טבעי שהוא יישים כתף לחבר כצרה ויתקן את העוקים בהתאם. המסיבים מיניהם של חברי מרכז לנזבים כלשהם. אין ספק שבעתיר זה יטחלם גם לו. עוד שיתעקו הצוק, נא להוסיף עוד כמה ביסאות ליד לשכות השרים. בכל האת אנשים באים מרוצים.

שר התעבורה והאנרגיה, נתון עתה כל כולו בטלחמה בתאונות הרכים והוא מתכוון להסביע את תוצאו היחירני למניעת הקטל ברכים בשבועות הקרובים. והא יהמוך כל אבן וייעשם עם כל ארם בעל רעיונות אופטימיים, עד שיעמרו את הנוסחה שתצמצם את התאונות הרכים באחוז משמעותי.

מחאה נמרצת של רבני חב"ד

חשובי הרבנים של חב"ד בארץ ובאה"ב, פירסמו מחאה נמרצת נגר "המשיחיסטים", שאנגר מתעלמים מהתעלמו מכל האירועים שהיה בהם כרי לציין את יום המתלקחו של האדמו"ר מלובביץ' זי"ע ב"ג' תמוז.

בין החתומים על כתב המחאה, שנים כאלה שנוטלים חלק באירועים השונים, ש"המשיחיסטים" פורסים עליהם את המחוק.

במחאת הרבנים, עשרה במספר, נאמר:

מחיים אנו נמרצות: אין על ההנהגה המורה שהתעשקה לאמרונה אצל כמה, אשר אסור לתאר את יום ג' תמוז ב"יום ההילולא".

על אשר קבעה ספוייטית קרינה בפתיחה לעין כל את המלים "יום ההילולא" שעל השלט הגרול ב־ "770".

מהארץ תחמו על המחאה הרב יצחק יהודה יחזקלבסקי (קרייני מלאכי) ומזכירות הבלומות בין רבני חב"ד בישראל, והרב בן־ציון לוינסקר הרב חיו מאיר דרוקמן.

יצחק", כי המבחינות המשיחיסטית, נבשלה כליל בניסיונותיה לשכנע שלא להמציע בפר מועמר להראשות הממשלה בבחירות לכנסת. מבריקת הקלפיות ביריכות חב"ד שלה, כי רק מעשים ממש נעבו לקריאה להסיל פתק לבן או "סימת משיח" בלשוני. הרב הסברי של "המשיחיסטים" נסלו חלק מעיל במסע ההסברה למען בנימין נתניהו וביניהם גם "שליח הנידחות", המשיחיסט הרב חנן נחשון.

ערביי חברון חוששים מאוד מהמשטרה הפלשתינאית

אם יש עריין ערך כלשהו לסקרי רעת קהל, כראי לו לראש הממשלה לבדוק באמצעותם, מרי עמרת ערביי חברון בשאלת יציאתו הילי מהעיר. משיחות עם מספר לא מבוטל של ערבים חושבי חברון עולה, כי הם חיו מעריפים שנחל"י יישאר בעיר. התושבים המקומיים יודעים, כי מבחינתם שחל עריף על־פני המשטרה הפלשתינאית, שרמת אבטחה טובה

בריף, שלא לרבר כלל על השכלתם. מה שקרה במרינה הפלישים בהריטאן, כאשר המקומיים הזעיק את משמר הגבול שיחלץ אותם מהמצרה של המשטרה הפלשתינאית – מבטאו תמונה כללית של רוב ערבי הגרה השלחים, שנחלל הוא טוב לאין ערוך מהשוערים הפלשתינאים.

"בכל רגע אני מוכן לקפוץ לאש בשביל יהודי"

כבר החילונו באיסוף ומכר על הצריק, קרוש עליון, רבי צבי מזידיטשוב (נוקלי, תלמירו של "החוזה מלובלין" זצוק"ל, שהשבוע חל יום ההילולא שלו, אלא שבימים שסי המארון, סמליה של מעלה קיבלה אורחו חשוב לשבת, את "רבה מגולי", כפי שכונו לכבות את הצריק המופלא מבני־ברק, רבי חיים משה מגולי זצוק"ל, והחלטנו שלא לעבר מלפרסם לפחות חלק מים הסיפורים ששמענו עליו מאז המהלקתו.

הרב מגולי נמנה על תלמירו של מי שכונה "המגלה", הצריק המקובל, רבי משה יעקב רביקוף זצוק"ל (נוסקם מהעובה הזה בחוב בתל־אביב). הללו התחזו כשלושי־עם, והבליחו בכך, משום שהיו בעלי עבוה מופלגת באמת. בעשר שנים לאחר המלקתנו של "המגלה", התחילו תלמירו, בנסיבות משונות, כל אחר וסיפורו, לקבל קול פיסין מיסין.

הרב מגולי זצוק"ל, נחשף לציבור, למיטב היריעה, רק לפני כ־15 שנה. מאז עברו את ביתו שבבני־ברק כמעט כל "יחי ומי" בציבור הרתי המעיין הישועות פיכה שם בזרם שופע.

אחר מהסתורבים אליו היה ר' י.ב. מיקיר ירושלים. י.ב. שרצק מים על יריהם של לא מעט צריקים נסתרים, היה אמנם מרבר אליהם כבבוד רב, אך ללא עבבות הרשה לעצמו לשאול אותם סוג של שאלות, שיהורי רגיל לא היה מעז לעלות אותן על שפתיו. באחת משיחותיו עם הרב מגולי, הוא שאל אותו: אמור לי מאין אתה שואב את כוח הברכה שלך? הרב מגולי, שהיה בעל יסורים גרולים בנעלו, הניח ירשו על קצה הכסא, כי זו היתה צורת הישיבה הנוחה לו ביותר, כאילו זינק ממקומו והמנים בהתוה. "שהיה פוך ממש להביט בתך" הוא ענה: "משום שאני מוכן בכל רגע ממש למסור את נפשי ולקפוץ לתוך האש בשביל כל אחר מישראל".

ר' ל. שליט"א, אף הוא מהמבוקרים, כאשר היה מגיע לביתו של הרב מגולי, היה אומר לסובבים אותו: "השכינה מצויה בחרר הזה".

עוד בהיותו בגיל בית ספר והוא צעיר לימים, התענק הרב מגולי מהבריון ומכל הבלי העולם הזה והתיישב בעליית הגג של בית המררש במעמשוער שבראבניה. היה מקמץ בשינה וכשבייקש לנוח קמעה, היה נשכב על הספסל שהיה במסוך אליו. וכך השיג יוריע עצום בכל מכמני התורה. ירע את הש"ס בע"פ עם פירוש רש"י והוספות. מרומנים עבר ללמוד בישיבה לצעירים בהנגריה, ומאוחר יותר במאסמר, אבל בעל "קץ לרוחי".

הצריקים האמיתיים, ללא יוצאים מהכלל, נהגו ונוהגים בבור רב בנשותיהם וכבה גם הרב מגולי, אלא שהוא מעבר לבך הביר לו שהוה לכל אורך שנות חייהם המשותפות, על שסערה אותו בתוליו, כאשר נפל למשכב במחלה עבורה של הנאנים. כתובאה מהעיניים שהיו מנת חלקן, לקח הרב מגולי במחלה נריחה ושנתיים והא נאלץ לשכב באותר מבתי החולים ההנגרי. בעוד הוזשפוים ורלו להתייחס אליו, והאו בו מקרה אבוד, פיפלה לו אשתו הצדקת עם לילרה ולבסוף ניצל תודות למנצילין ששלח הנים של אשתו מארה"ב בתוך קופסת סרריים. היו אמנם ניצלו, אך לא היה אוכר בעוד שלא היה פוגע והוא היה בעל יסורים עצומים, אם כי על פניו לא נראה רבר. סיפר לי נכרו: "פעמים היה מפום איזו מבגינו, היינו יוריעים שברעך זה ממש יש לו כאבי תופת".

מפיעבא את בית החולים אמר לרעייתו, כי נפשו חשקה לעלות לארץ־ישראל ולשהות על אדמתה כמוף ימיו, משום שסבר, כי בגלל מצבו הנופשי היחיר קיבו קרב. אולם, נתקיימה בו המירה השביעית בי"ג המירות שהעורה נרחש בהן, "מכלל שהוא צריך לפרס", והוא השייך כאן ימים אחרי"ה, עוד בר"ב שנה.

יש להניח, כי סיפורי הישועות שלו, כמו מרבריותיו בשורש, יכונסו מפר מיוחר עליי־רני נכרו. אנכי, כאן, הנה כמה סיפורים מעבי ראיה, סיפה מהים הגרול.

מספר י.: עוד טרם שירבו עליו ועל בציקותו בציבור, נכנסה אשה צעירה, שסבלה ממחלת הסכרת והתעוורה מכך ואיבריה באותו מעיניה. הרופאים החזירו אותה לבל תמתין לניתוח, אולם היא לא פחרה בכך והם הזרו לה לעשות הפלה. האשה סיפרה לבעל מ"ע מצבה ואת הבריחה הרופאים שלא להמשיך בטיפול. באותה שעה בריוק בביתו אחר ממקובצי, "כלי" בפי עצמו הרב מגולי קרא לו ושאל אותו: "האם תעזור

ליי' יוראי" – השיב האורח – "מה שתגיד לי אעשה". אמו פנה הרב מגולי אל האשה המתיאנת ואמר לה בעוך כך: לכי ובימה ובע"ה יהיה לך בן בריא ומצוב יהיה טוב יותר ממה שאת חושבת. וה שהאשה ילרה בן בריא וראי ניחשרק, אלא שלליוה היתה גם "תופעת לוואי": מאוד הין שב לה באותה עין שבה איבריה את האיזהה כתוצאה ממחלת הסכרת.

אין ספור עקרות ועקרות מברכתו ונשים בהיריון התחלתי, שסמו ממנו בברוך אנב גם הן נושאות בן או בת בציחוף ברכה חמה. לפתים הן עצמן לא ירעו עריין שהן בהיריון וכרי"ר הביט, כי נבנסו ליריוי לירה.

**וזו שעמר להתגרש משום שהאוזה לא והבהרה בפרי בטן, בא אל הרב מגולי ותוך בכי סורע לב, סיפרה האוזה, כי הם חיים בשוב ובבעימים, אלא שהבעל חפץ בילרים ועל כן הוא תובע ממנה שתיאות לקבל ממנו גט. הרב מגולי ביקש מהבעל האוזה לכתוב את שמם ושם אמם במחברת מיוחרת, שהיתה מונחת לירו ומשעשוע זמן – עריין בשמות רגע אריך. לפתע ניתק עיניו מהמחברת ואמר לבעל בשמץ של סרוניה: רבנו של עולם כתב בתורה הקרושה, על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ורבק באשתו וגם אתה מצווה לקיים את התורה ולשמוע מצוותיה. וזו הפסיק רבריו לשניניה והסיף ברכה לזוקוה היה וקיימא ועוד מלי רמיטב ואפיי תשוה חוצי תרשים נלך לזוג הזה ילר וכולו שמחים.

בעודו מזיים היה "מוכר הכתשרים" זצוק"ל מגיע אליו לקחים קרובות. אותו מוכר כפתורים, רבי שלמה יהורה שלמון שמו, נסמן בבית העלמין בבני־ברק בסמוך לאדמו"ר מבעלזא זצוק"ל. כאשר היה מגיע לביתו של הרב מגולי היו השניים מסתגרים בחרר הקטן למשך כמה שעות עם אותה מחברת של יוריעי ישועות. וסיפר לי מכר המשפחה: "מהחרר הזה היו שומעים קולות וברקים ולעתים היה רבי שלמה יהורה וב"ל יוצא משם לבית העלמין, כרי לתקן נשמות המצפות לתיקון".

ביקשתי מאחר הנכרים בירבוזיבו שיאפיין לי את סבו הצריק והנה קטעים מרבריו:

"הסבא מעולם לא עבר על מיצוה פיו, גם לא על רבריים שיקבל במשוכבה. ואם היה קושי לקיים את מה שעבר במחשבתו, הוא לא היה מותיר: בשנוקף לרבר מה, מעולם לא ביקש כפה מלא והיה מסתפק ברמזים בלבר. אפילו מאשתו ע"ה לא ביקש מעולם שתעשה משהו למענו.

בערב שבת, ביום ששי, כולו היה אש להבה. היה עם ב־2 לפנות בוקר לומר התלהבות עצומה, אומר תהלים בבכיות שהרשימו כל לב ובכה עד "הבך", שאז התפלל שחרית. משסיים להתפלל וירד את כל בני הבית, כולל הנבדים, להשלים ההכנות לשבת הקרוש. וזו היה נעמר ויריך כאילו והא מחבה לאורחו השבת ביותר. את תפילות השבת התפלל בדבקות מרובה "והקירוש" שלו היה ממש מבהיל. "אגב, כל ברכות הנהנין שלו נאמרו כאילו והא יושב כאורח על שולחנו של הקב"ה. והא הקפיד שאורחים יסבו ליר שולחן ושבת "שם אחר האורחים איזה להגיע והא שלח אותנו לבדוק עם קרה לו. ב"הבדלה" פניו בערו כאש להבה וב"ברא פרי הגפן" היה עובר במחיר על כל השמות של האנשים, שבאו לבקש בירכתו לזכות בבנים. והא זכר את כל השמות בעל־פה והוא כיוון שיזכו בנפן: "בעזוגכם", פרנסה ונחת. אחר ה"שמשים" שלו ציינה 17 שנה לבן עד שזכה לכך בברכתו, ושמעולת הבן, שמח הרב מגולי זצוק"ל יותר מאבי הילד.

במהאר שבת לפני "שלחנה יום הכיפורים" כאשר בירך על כוס ההבדלה, פרץ בבכי מר וכשאשלהו לפשר הרבר אמר: "אני רואה נהלי רת נשפכים על האדץ ואיך לא אבכה..."

כשבוע לפני המהלקתו, הובל לבית חולים השרון בפתחתיקוה. שם חזר שוב ושוב על המשק: "כי מלאכיו יצווה לך לשמרך בכל ררכיך" והוא ביקש מבני משפחתו שיזיזוהו לביתו. במהלך השנה האחרונה ריבר לעיתים קרובות על המעבר לעולם אחר, אם כי ביקש שתיגתן לו עוד הזרמנות לגמור ולתקן את הסעון תיקון.

בשעת הסטירה היה לירו שכשו האוהב ביותר, ר' חיים משה פלבנסקי ני"ע "הבלזר" בירבים, שהיה סמוך מאר לרב מגולי זצוק"ל. היו שרשו סמליות בפסיריהו ביום ששי, היום שבו התעסק בקרושה עליונה בחיי היחוו חימן הנשמה התיתרה בעוד השמש יוקרת באמצע ורקיע.